

LÅNGTÅGOR, f. 1. pl. De långa tågorna i lin.
LÅNGVARIG, a. 2. Som varar, fortfar, ihåller
länge. *L-t arbele. L. blåst, storm. L-t krig.*

LÅNGVARIGHET, f. 3. Egenskapen att vara,
räcka, fortfara länge. *Krigets l.*

LÅNGVÅGA, a. oböjl. Långt ifrån kommen;
afslägen; långt ifrån sökt, hämtad. *L. främ-
mande, slägtingar, slägtskap, skäl. L. resa,*
till långt afslägen ort. — Adv. Långt ifrån. *L.*
ell. *l. ifrån kommen.*

LÅNGVED, m. sing. Ved, som är 3 alnar
lång, grof, oklufven.

LÅNGVÄGG, f. 2. Längre vägg af ett hus,
ett rum.

LÅNGVÄNTAN, f. sing. indef. (fam.) Långva-
rig väntan.

LÅNGÅKARE, m. 3. Åkare, som kör med
långkärra.

LÅNGÖRA, n. 4. pl. — *öron.* (fam. skämtv.)

1) Person med långa öron. — 2) Skämtsam be-
nämning på åsnan. — 3) (fig.) Dummer Jöns. —
4) Ett slags Flädersmud med ganska långa öron,
som af djuret kunna sammanrullas till likhet med
ett gumshorn. *Plecotus.*

LÅNGÖRAD, LÅNGÖRIG, a. 2. 1) Som har
långa öron. — 2) (fig fam.) Dum.

LÅNKASSA, f. 1. Penningkassa, hvars ändamål
är att deraf försträcka lån emot säkerhet och
ränta.

LÅNTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) Emot-
taga, undfå till låns. — *Syn. Se Låna, 1. a.*
— *Låntagande, n. 4. o. Låntagning, f. 2.*

LÅNTAGARE, m. 3. — *GERSKA, f. 1.* En,
som emottager något till låns.

LÅR, m. 2. I. 1) Afplankadt förvaringsrum
för säd, salt o. s. v., i salu- eller spannmålsbod,
m. m. — Bildar sammansättningarna Spannmåls-,
Mjöl-, Bröd-, Saltlår, m. fl. — *Syn. Binge.* —
2) Af bräder hopslaget förvaringsredskap, med
brädbetäckning, som tillspikas, och hvaruti hvarje-
handa saker forslas. *Packa porlän i l-ar.*

LÅR, n. 3. II. 1) Den del af benet på menni-
ska eller djur, som är emellan höften eller bogen
och knäleden. — 2) Motsvarande del af ett slagadt
kreatur. — Har sammansättningen Fårlår. — *Ss.*
L-fistel, -kött, -muskel.

LÅRBEN, n. 3. Benpän i låret.

LÅRING, m. sing. Fyrrådigt sjömansgarn.

LÅRFODER, n. 3. Underbyxor, af lärft, stick-
tyg o. s. v., till värme för låren. — *Syn. Kal-
songer.*

LÅRHARNESK, n. 3. Den del af en krigs-
rustning, som betäckte låret.

LÅRING, m. 2. (skepp.) Fartygssidans rund-
ning ifrån akterkant af storrörstet till akterstäfven.

LÅRINGSBÅT, m. 2. (skepp.) Båt, som hänger
vid låringen.

LÅRINGSVIS, adv. (sjöt.) *L.* ell. *på låringen*
säges ett ställe vara, då det synes midt emellan
tvärs och akterut.

LÅRPIPA, f. 1. Se *Lårben.*

LÅRSKENA, f. 1. Se *Lårharnesk.*

LÅRSTEK, f. 2. Stek af lärstycke på slag-
tadt kreatur.

LÅRSTYCKE, n. 4. 1) Stycke af låret på ett
slagadt kreatur. — 2) Det stycke af benkläder,
som betäcker låret.

LÅRULL, f. sing. Ull af låret på ett får.

LÅRVECK, n. 3. Den del af människokrop-
pens framsida, som har sitt läge vid lårets öfra
ledgång.

LÅS, n. 3. 1) Redskap, vanligtvis af jern,

med en eller flera kolfvar, som skjutas fram och
tillbaka af en nyckel, och hvilket tjänar till att
stänga ett rum, en husgerådssak, hvari något för-
varas, o. s. v. Se äfv. *Hänglås. Enkelt l.*, med
en fjäder, som trycker på kolfven. *Franskt l.*,
med tillhållning (se d. o.). *Sätta l. på en dörr.*
Sätta l. för något. Stänga med l. och nyckel.
Stänga i l., se *Låsa, I.* *Dörren håller l.*, går
ej upp af sig sjelf, då den är låst. *Dörren gick
i l.*, föll igen och stängdes af sig sjelf medelst
kolfven i låset, så att den icke utan nyckel kan
öppnas. (Fig. fam.) *Det går icke i l.*, går, lyckas
icke. *Hafva under l. och nyckel*, i förvar,
stängdt med lås och nyckel. — Ingår i samman-
sättningarna *Dörr-, Skåp-, Låd-, Kist-, Hänglås,*
m. fl. — 2) En inrättning, som merendels anbrin-
gas på sidan af en gevärs- eller bösspipa, för
att åstadkomma eld, hvilken antänder fängkrutet
och sedan genom fänghålet på ögonblicket fort-
plantas till gevärets laddning. — Ingår i sam-
mansättningarna: *Gevärs-, Böss-, Karbin-, Pistol-
lås.* — *Ss. Låsskruf.*

LÅSA, v. a. 1. Se *Låsa, I.*

LÅSBLECK, n. 3. 1) Den flata yttersidan af
stommen på ett lås; äfv. bleck, hvari nyckelhålet
till ett lås är anbragt. — 2) Sjelfva stammen af ett
gevärslås, vid hvilken de öfriga delarne äro fästade,
och som medelst skrufvar fasthållas vid gevärets
stock.

LÅSFJÄDER, m. 2. pl. — *fjädrar.* Fjäder,
som trycker på kolfven i ett lås.

LÅSGRÄS, n. 3. Ett slags Ormbunke. *Bo-
trychium Lunaria.*

LÅSGÅNG, m. 2. Mekanismen i ett lås. *Än-
dra, förderfva l-en. L-en är i olag.*

LÅSKISTA, f. 1. Den jern- eller messings-
stomme, som omsluter de inre delarna af ett lås.

LÅSKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar.* Kolfven i
ett lås, som går fram och tillbaka, och hvarmedelst
stängning åstadkommes.

LÅSKRAN, m. 2. Vredet på en låstapp.

LÅSPLÅT, m. 2. Se *Låsbleck.*

LÅSREGEL, m. 2. pl. — *reglar.* Se *Lås-
kolf.*

LÅSS, v. d. (pop.) Brukas blott i pres. ind.
Låss o. impf. *Låddes.* Se *Låtsa.*

LÅSSMED, m. 3. Handverkare, som tillver-
kar alla slags lås. — *Ss. L-sarbete, -sgesäll,
-shandverk, -smästare.*

LÅSSPIK, m. 2. Spik med platt huvud, som
begagnas till dörrlås.

LÅSTAPP, m. 2. Tapp af trä eller metall,
fästad nedtill vid botten af en liggande tunna
eller fat, och som medelst en kran efter behag
kan öppnas för aftappning eller tillslutas.

LÅSTEN, lås-tén, m. 2. Se *Låskolf.*

LÅT, m. 2. 1) (utan plur.) a) Se *Låte.* —
b) Se *Klagolåt.* — c) (fig. fam.) Tonen, hvarmed
något yttras; sättet, hvarpå en framställning sker.
Jag hör på l-en, att han icke är nöjd. — 2)
(med plur.) Melodi för vallhorn. Kallas vanligast
Hornlåt.

LÅTA, v. n. 3. I. (Impf. *Låt*, i talspråket
äfv. *Let.* Imper. *Låt.* Sup. *Låtit.*) 1) Gifva ljud,
ljuda. *Det instrumentet låter som en luta.*
Klockan låter, som hon vore sprucken. *Det
låter fullt, ihåligt, vackert, väl, illa.* *L. illa*
betyder äfv.: yttra missnöje, knota, knorra. (Fig.)
Skäl, som låter, skenbart skäl. — 2) (fam. om
tal och skrift) Vara af ett visst innehåll. *Så
här låter hans förklaring. Det låter stort,*
säges om tal eller skrift, som förråder högmöd.